

Правда переможе!

Субота, 19 травня 2018 року, №1

Білокуракинський ПОРТАЛ

Інформаційно-розважальна газета для жителів Білокуракинського району Луганської області, УКРАЇНА

Мітинг-реквієм: Пам'ятаємо! Перемагаємо!

на стор. 2

Тих днів не змеркне слава!

на стор. 3

Громада відзначила 8-9 травня

на стор. 4

Микола Ніколенко. Гілка бузку

на стор. 8

8 травня - День пам'яті та примирення

Свічкова хода в Білокуракине

8 травня - день поклоніння, встановлення поваги і шани усім борцям проти нацизму. Вся Європа, весь світ в цей день вшановують пам'ять загиблих у Другій світовій війні. І розквітають біля сердець жителів планети мальовничі червоні маки – символ пам'яті і скорботи.

Пізнього вечора в День пам'яті та примирення 8 травня в смт Білокуракине відбулася свічкова хода. В ній взяли участь керівництво та гості району, делегації організацій та установ району,

учнівська молодь, громадськість. Учасники заходу організованою колоною з квітами та лампадками в руках пройшли по вулиці Парковій, Алесею Героїв до меморіалу «Скорботна мати», віддаючи данину пам'яті всім тим, хто поклав своє життя та здоров'я на вівтар Перемоги. Настоятель Свято-Тихонівського храму архімандрит Володимир (Могильний) справив панахиду за загиблими у роки війни. Біля вічного вогню учні склали з лампадок «свічу пам'яті», аби ніколи війна не прийшла на нашу землю. Ця чудова традиція яскравий доказ того, що люди пам'ятають, шанують, щиро вдячні тим, хто виніс на своїх плечах пекло Великої Вітчизняної війни, хто віддав своє життя в ім'я майбутнього та власною кров'ю захищав кожний клаптик нашої рідної землі. Подібне дійство відбулося на кожній території сільських та селищних рад району.

За матеріалами спільноти Білокуракинської РДА

День пам'яті та примирення - Білокуракине-2

Як тільки вберуться у чарівні білі квіти сади навесні, в бузкових кущах залюються піснями солов'ї, а вся земля

випромінює радість, нестримну жагу до життя, в такі дні ми відзначаємо великі свята - День пам'яті і примирення та річницю перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Данину пам'яті, віддають у ці дні у всьому світі.

Відбувся урочистий мітинг-реквієм, присвячений Дню пам'яті, примирення та вшанування загиблих у Другій світовій війні, в якому взяли участь учні Білокуракинської ЗОШ І-ІІІ ст. №2 та організації селища.

Олена Устюгова

Дзвони Чорнобиля

26 квітня 1986 року сталася найбільша техногенно-економічна катастрофа сучасності: цього дня о 1 годині 23 хвилини на четвертому енергоблоці Чорнобильської АЕС стався потужний хімічний вибух, що спричинив руйнування, пожежу, утворилася радіоактивна хмара, яка накрила не лише територію сучасної України, а й багато країн Європи. Чорнобильська трагедія торкнулась

кожного, нікого не залишила байдужим. У селі Луб'янка проживає два ліквідатори аварії: О.В.Хмеленко та В.І.Гнатенко. Учні Луб'янської ЗОШ І-ІІ ступенів зустрічалися з ними, дізнавалися про трагедію з їхніх вуст. Щорічно у нашій школі відзначається ця трагічна дата, ось і цього року учні 5 класу разом з класним керівником Т.І.Одайською провели усний журнал «Дзвони Чорнобиля», на якому були присутні учні школи. Наприкінці заходу всі учні школи та вчителі запалили свічки пам'яті та вшанували хвилиною мовчання пам'ять всіх жертв цієї трагедії.

Адміністрація Луб'янської ЗОШ
За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року

9 травня - День Перемоги над нацизмом

І живуть у пам'яті народу
Його вірні дочки і сини,
Ті, що не вернулися з походів
Грізної, великої війни.

9 травня - День Перемоги! Кожного року несемо ми квіти до могил загиблих. Несемо з вдячністю в серцях. І хоч все далі відходять грізні роки Другої Світової війни та не згасає пам'ять про тих, хто приніс на вівтар Великої Перемоги своє життя, хто поліг у боях заради щастя інших.

9 травня в смт Білокуракине відбувся урочистий мітинг, присвячений 73-й річниці Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. У ньому взяли участь керівництво району, делегації установ та організацій, учнівська молодь, громадськість. Учасники мітингу колоною пройшли до меморіалу «Скорботна мати», де відбувся урочистий мітинг. З щирими вітаннями до присутніх звернувся голова райдержадміністрації Сергій Іванюченко, голова Білокуракинської ОТГ Сергій Сірик, директор Департаменту економічного розвитку, торгівлі та туризму Луганської обласної державної

адміністрації Сергій Медведчук, заступник голови первинної ветеранської організації Анатолій Воропай, народний депутат 4 скликання Микола Гапочка та народний депутат 7 скликання Сергій Гончаров, настоятель Свято-Тихонівського храму, благочинний Білокуракинського округу Сєверодонецької єпархії архімандрит Володимир, учень Білокуракинської ЗОШ №1 Костянтин Акименко. Після цього відбулося театралізоване дійство у виконанні колективу «Експромт».

На завершення мітингу учасники вшанували пам'ять загиблих у роки Другої світової війни хвилиною мовчання та поклали квіти до підніжжя «Скорботної ма-

тері», бують Героїв Радянського Союзу, пам'ятного знаку воїнам-інтернаціоналістам. По завершенню мітингу на площі Шевченка відбувся святковий концерт.

Покладання та мітинги відбулися на всій території району.

За матеріалами спільноти Білокуракинської РДА

Поклали квіти на братській могилі загиблих воїнів в Білокуракине

9 травня в Білокуракине на братській могилі загиблих воїнів (на старому цвинтарі) представники громади поклала квіти. Участь у заході приймали керівники Білокуракинської об'єднаної територіальної громади на чолі із головою селищної ради Сірик С.І. та працівники.

За матеріалами сайту Білокуракинської ОТГ

Мітинг-реквієм: Пам'ятаємо! Перемагаємо!

8 травня біля храму Святих Царствених Страстотерпців увечері зібралося багато жителів селища, щоб взяти участь у свічковій ході, присвяченій Дню пам'яті та примирення. Хоч все далі відходять грізні і важкі роки Другої Світової війни, але не згасає пам'ять про тих, хто віддав своє життя і захистив рідну землю від ворогів.

Керівництво та гості району, делегації організацій та установ району, громадськість зі свічками у руках формують

колонну, попереду неї школярі Білокуракинської ЗОШ №1. Настоятель Свято-Тихонівського храму, благочинний Білокуракинського церковного округу Северодонецької єпархії, архімандрит Володимир розповідає історію свічки та очолює колонну.

Від храму колона учасників, як данину пам'яті жертвам Другої світової війни, рухається вулицею Паркова, Алеєю Слави і направляється до меморіально-го комплексу «Скорботна мати». Повсю-

ди звучать прізвиська загиблих героїв, яким не судилося дожити до цього дня.

Могили! Скільки їх лишилося на дорогах війни. В них лежать ті, хто вже ніколи не погляне на цей світ. Вони вже ніколи не притиснуть до грудей посивілої голови старенької матері чи дружини, ніколи не піднімуть на руки сина чи доньку. Кожен день, як рік, кожен рік, як століття. Все витримали і перемогли. Перемогли тому, що вели війну справедливо. Перемогли тому, що відстоювали право на життя. Дорогою ціною дісталася нам перемога.

Всього за період Другої світової війни були призвані більше 9 тисяч жителів Білокуракищини, а ті, що залишилися в тилу, - працювали по-фронтовому. Білокуракинці свято шанують пам'ять та пишуться своїми героїчними земляками. Перемога дісталася нам ціною величезних жертв та страждань. На фронті загинуло близько 6 тисяч наших воїнів-земляків. За мужність та відвагу, проявлені в боях проти нацистських окупантів та в тилу ворога, близько 5 тисяч білокуракинців були удостоєні високих державних нагород.

У підніжжя меморіального комплексу «Скорботна мати» горить вогонь. Всі учасники заходу запалюють свічки в знак пам'яті про тих людей, які навічно стали «журавлями». Світло» вдячності

осяюються імена всіх загиблих. Для вшанування пам'яті загиблих героїв за православною традицією для проведення панахиди запрошується настоятель Свято-Тихонівського храму, благочинний Білокуракинського церковного округу Северодонецької єпархії, архімандрит Володимир. Хвилина мовчання.

Присутнім також було показано ролик, який нагадав усю історію страшної війни, жакливі цифри загиблих, вони дивилися відео дійсно зі сльозами на очах.

Ведуча заходу Ніна Ланіна запросила всіх учасників ходи пам'яті поставити свічки де підніжжя меморіального комплексу «Скорботна мати», бюстів героїв, меморіалу «Воїнам-землякам». Першими це роблять школярі, як за допомогою своїх свічок викладають «свічу пам'яті», аби ніколи війна не прийшла на нашу землю. Їх прикладу слідує усі присутні.

День пам'яті полеглих у Другій Світовій війні – це лише часточка великої данини пошани полеглим і живим ветеранам, які своєю кров'ю відстоювали нашу свободу. Мало залишилось учасників тих подій, але всі ми щиро вдячні їм... Не забуваймо героїв-воїнів Білокуракищини, які пішли на фронт і не повернулися у свої рідні оселі.

**За матеріалами газети «ЖБ» №39
від 19 травня 2018 року**

День Перемоги. Вічна слава героям!

Нелегке наше сьогоднішнє не може заступити радості приходу весни, а разом з нею і Дня Перемоги. Цей день залишиться для нас завжди затьмареним від гіркоти втрат і осяяний сонцем Перемоги. Його наближували, як могли, люди, котрим було дуже нелегко в ті воєнні літа і яким найважче сьогодні. У довічному боргу наше покоління і перед тими ветеранами війни, кому пощастило пройти через горнило битв і дожити до світлого Дня Перемоги. Все менше їх залишається в життєвому строю. Даються взнаки і опалена війною молодість, сирі окопи і бліндажі, голод і холод, хвороби і рани, їхні груди вкриті медалями, на скронях - сивина. Але вони

пам'ятають ті страшні часи, хоч часто їм і не хочеться про них згадувати.

Відкриття свята

9 травня на площі ім. Т.Шевченка смт Білокуракине відбулися урочисті районні заходи, присвячені Дню Перемоги у Другій світовій війні. Участь у них взяли керівництво району, ветерани та діти війни, воїни-інтернаціоналісти, чорнобильці, трудові колективи підприємств, установ, організацій району, жителі селища, запрошені гості. Площа була святково прикрашена, скрізь майоріли стяги. Біля сцени був розміщений великий розмита масштабами тематичний банер, на якому зображена графічна фігура маку, яка є своєрідною алюзією: з одного боку вона уособлює квітку маку, з іншого - кривавий слід від кулі. Поруч з квіткою розміщено дати початку і закінчення Другої Світової війни та гасло «Ніколи знову».

Відкрила свято ведуча Олена Зверхановська, яка наголосила, що війна, яка прийшла на українську землю, увірвалася до кожної сім'ї, до кожної оселі, відібрала мільйони молодих життів, спотворила

нашу чудову природу, перетворила у руїни тисячі міст і сіл. Проте наш народ залишився незламним у титанічній битві, якої ще не знала історія. Він боровся за свободу і переміг. Серед тисяч солдатських автографів на стінах Рейхстагу чимало українських імен.

Продовжили захід учні Білокуракинської ЗОШ I-III ступенів №1 яскравим флешмобом. Той танок, у який об'єдналася велика кількість дітлахів різного віку, був наскільки патріотичним та феєричним, що глядачі з них не могли звернути пильно прикутих поглядів. А також всі присутні привітали учасників велоклубу «Кара-ван» (керівник О.М.Болкун), які приїхали нещодавно з Кубку України з велосипедного туризму, який відбувся у м. Буча Київської області. Хочеться відзначити, що наші земляки показали там гідні результати. У змаганнях на дистанції «Тріад» II місце зайняв Дмитро Силкін, на дистанції «Велокрос» III місце посіла Анна Тимофієва. На дистанції «Велоралі», яка складала 42 км мальовничим Київським Поліссям, команда Луганської області зайняла II місце, у складі якої були й наші земляки Дмитро Шуть та Дмитро Силкін. За підсумками двох днів змагань команда Луганської області виборола III загальнокомандне місце. Слід наголосити, що велосипедний туризм - це гарна традиція, яку слід поширювати та продовжувати. Тож бажаємо нашим велотуристам і надалі гарних результатів та вагомих перемог.

Урочиста церемонія біля пам'ятного меморіалу «Скорботна мати»

Колона із учасників заходу рушила Алеєю Слави до меморіалу «Скорботна мати», майже усі мали на грудях червоний мак - міжнародний символ пам'яті жертв Другої світової війни. Урочистий мітинг-реквієм відкрила проникливою піснею Анжеліка Сінельникова. Ведуча Ніна Ланіна запросила на сцену почесну президію мітингу. Прозвучав Гімн України.

Зі словами привітань виступили: голова Білокуракинської ОТГ Сергій Сірик, голова Білокуракинської РДА Сергій Іванюченко, директор Департаменту економічного розвитку, торгівлі та туризму Луганської облдержадміністрації Сергій Медведчук, який передав привітання від голови Луганської обласної державної адміністрації

- керівника обласної військово-цивільної адміністрації Юрія Гарбуза. Вони в своїх промовах згадали історію війни, видатних переможців, всіх тих, хто звільняв наш район та привітали присутніх з величним святом, сказавши ряд побажань. Особлива увага була прикута до почесних гостей - ветеранів Другої світової війни Василя

Івановича Нікіфорова та Софії Андріївни Грінченко.

З найщирішими вітаннями до присутніх також звернулися: почесний житель Білокуракищини Микола Гапочка, народний депутат України 7 скликання Сергій Гончаров, заступник голови первинної ветеранської організації селища Анатолій Воропай, настоятель Свято-Тихонівського храму, благочинний Білокуракинського церковного округу Северодонецької єпархії, архімандрит Володимир (Могильний), від імені молоді району - учень Білокуракинської ЗОШ №1 Костянтин Акименко. Вони у своїх виступах привітали з найголовнішим в наших серцях, в нашій долі і в нашій душі святом - Днем Перемоги. Побажали, перш за все, миру, і душевного спокою, благополуччя, успіхів, радості, згадали ратний подвиг воїнів-інтернаціоналістів, воїнів АТО. Подякували мужнім патріотам, які захищали і продовжують захищати нашу землю. Неабиякий цікавий номер продемонстрували учасники драматичного театрального гуртка «Експромт» (керівник Галина Пекалева).

Потім присутні вшанували пам'ять полеглих у роки Другої світової війни хвилиною мовчання під звуки метронома, схиливши голови в журбі-задумі з молитвою на вустах. Вічним вогнем біля обеліску слави говорять солдати. У шумі весняних вітрів, у травневому квітуванні, в пречистому саяві обелісків, біля пам'ятників до нас живих говорять солдати. Потрібно

вище піднімати стяг перемоги, щоб ніхто не міг зробити вигляду, ніби він забув, як втрачав найдорожчих людей, забув, як чекав першого дня без війни, забув, як війна залишала за собою страшні сліди днів і ночей, йшли відважні воїни дорогами війни, не озиралося назад, шли, не шкодуючи себе, щоб перемогти. Пам'ять... Вона не має початку і не має кінця. Тіла солдат, полеглих у землю, давно стали землею і завдяки одному серцю, яке перестало битися тоді, сьогодні на нашій землі б'ються тисячі сердець.

Святковий концерт на центральній площі

Як тільки вберуться у чарівні білі квіти сади навесні, засвітять дивовижні свічки каштани, а в повітрі розліплеться тонкий і ніжний аромат, в бузкових кущах заллються піснями невсипучі солов'ї, а вся земля випромінюватиме радість і щастя, нестримну жагу до життя, в такі прекрасні дні ми святкуємо Перемогу. Свято продовжилось концертом, який відбувся на центральній площі селища біля районного Будинку культури. Для ветеранів відбулось чагування польовою кашею.

Концертна програма, присвячена героям страшної війни 1939-1945 років, героям, полеглим у боях, героям відомим і невідомим, розпочалася з виступу вокального ансамблю «Злагода» та вокального ансамблю «Нове покоління». Свої виступи присутнім дарували танцювальний колектив «Конфеті-денс», вокальний ансамбль «Гарний настрій», Ольга Лисиця, народний ансамбль народної пісні «Золота осінь», вокальний ансамбль «Барвінок» Будинку дитячої та юнацької творчості, Анжеліка та Валерія Сінельникови, Галина Пекалева та Максим Проценко.

«Пам'ять про минуле - то є не вичерпний скарб, який веде у щасливе майбутнє. В майбутнє, де багато радості і щастя, де дитячий сміх гучно лунає», - звучало над площею.

Ввечері на молодь чекали масові гуляння та концерт аматорів сцени районного Будинку культури. Також було влаштоване вокальне шоу «Караоке», яке провела Олена Болкун.

Родзинкою вечора став неперевершений святковий феєрверк, спонсором якого стала Білокуракинська ОТГ. Закінчився вечір святковою дискотекою.

**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

Тих днів не змеркне слава

Як тільки вберуться у чарівні білі квіти сади навесні, в бузкових кущах заллються піснями солов'ї, а вся земля випромінює радість, нестримну жагу до

життя, в такі дні ми відзначаємо великі свята - День пам'яті і примирення та річницю перемоги над нацизмом у Другій Світовій війні. Данину пам'яті віддають

у ці дні у всьому світі.

8 травня біля пам'ятника невідомому солдату відбувся урочистий мітинг-реквієм, присвячений Дню пам'яті, примирення та вшанування загиблих у Другій Світовій війні, в якому взяли участь учні Білокуракинської ЗОШ №2 та організації.

9 Травня біля пам'ятника невідомому солдату, що знаходиться у Білокуракине-2, відбувся мітинг слави. У ньому взяли участь педагогічний та учнівський колективи Білокуракинської ЗОШ №2, трудові колективи підприємств, установ, організацій, жителі селища, запрошені гості. Ведучими урочистого зібрання були Альона Голованова та Сергій Горбатенко. Хвилиною мовчання вшанували загиблих героїв опору нацизму, що стали взірцем взаємоповаги між народами, прикладом духовного подвигу заради порятунку життя людей.

Пам'ять... Вона не має початку і не має кінця. Ще й досі чекають запізнілих

листів з фронту матері, що не повірили похоронці, наречені, сестри, дружини, а сини стали старшими від своїх батьків. Війна, що прийшла на українську землю, увірвалася до кожної сім'ї, до кожної оселі, відібрала мільйони молодих життів, спотворила нашу чудову природу, перетворила у руїни тисячі міст і сіл. Проте наш народ залишився незламним у титанічній битві, якої ще не знала історія.

Доки День Перемоги буде для нас святом, доки ми з гордістю згадуватимемо своїх героїв, ми залишатимемося народом, який не так просто зломити, знищити, стерти з лиця землі; ми будемо гідними громадянами своєї Вітчизни - України, а значить - ми будемо щасливими завжди.

**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

Свято вдячної пам'яті

Щороку у травні ми по-особливому готуємося до свят. Тому що український народ дорогою ціною заплатив за участь у найстрашнішій за всю історію людства Другій світовій війні. Не щезне в пам'яті людській, не йде в забуття великий подвиг і велика трагедія нашого народу - його битва, його перемога над нацизмом. Можна по-різному ставитися до цієї війни, по-різному її називати, але хіба можна забути тих, хто віддав своє життя для щастя інших.

У Тимошиному свято розпочалося 8 травня свічковою ходою до Стели загиблим землякам. Вчителі разом з учнями і батьками запалили свічки в знак пам'яті про тих людей, які навечно стали журавлями і з надією на мирне та світле майбутнє.

У день Перемоги святкові заходи розпочалися урочистим мітингом. Звучали слова привітання сільського го-

лови М.В.Кошеленка, в.о. директора школи Л.І.Каюди та учнів школи. Після мітингу відбувся святковий концерт. Ведучими на святково прикрашеній імпровізованій сцені були талановиті юнаки-дев'ятикласники Віталій Горбенко та Артур Кошеленко. На сцену ведучі запрошують «скорботну матір» (Н.Стативка). Зі свічкою в руках під проникливий музичний супровід вона прочитала вірш і закликала всіх встати і з вдячністю хвилину помовчати.

Чудовою піснею і запашним короваєм привітали жителів села Неля Грекова, Олеся Ромашенко та ансамбль «Тополенька». Вихованці ДНЗ «Лелека» подарували глядачам веселу пісеньку та запальний танок. Неперевершеними були виступи Дар'ї Остапенко, ансамблю «Промінчик» та дівчаток 5 класу під керівництвом Н.Грекової. А хлоп'ята молодших класів вразили своїм висту-

пом всіх глядачів. Гуморески Павла Глазового майстерно читали Станіслав Кошеленко та Айдин Сулейманов. Як завжди до глибини душі торкнувся спів нашої зірки Аліни Гужвінської, жіночого колективу «Білі роси», Ніни Стативки та Ірини Суліми.

У травні, коли прокидається від сну природа, коли дзвенить у блакиті пташиний спів, теплий, весняний вітерець приносить до нас свято Матері. Свято матері - свято любові. Воно схоже на ніжну травневу квітку, від якої не хочеться відводити очей. Всі виступи дітей на святі були на радість матусям.

На завершення свята прозвучала пісня, яка вже має свою історію. На одному з «Поетичних медозборів» Нікітою Грековим був представлений авторський вірш «Гімн рідному селу».

Згодом, на святкування Дня села директором БК І.С.Горбенко запросила українську співачку Олену Ялович, яка люб'язно погодилася допомогти запи-

сати музику на ці слова. І зазвучав Гімн рідному селу у виконанні Нелі Грекової, Дар'ї Остапенко, Аліни Гужвінської, ансамблю «Тополенька» та жіночого колективу «Білі роси». Ця пісня дійсно стала Гімном нашого села!

Після концерту ще довго не розходилися жителі села та гості із сусідніх сіл. Звучала музика, люди фотографувалися, ласували шашликами, солодощами... Висловлюємо щиро подяку сільській раді, педагогічному колективу, учням школи та всім учасникам заходу в проведенні свята. Тож вітаємо щиро всіх земляків зі святом Перемоги, щоб всі були здорові, жили в щасті та теплі. Бажаємо любові, світла й миру на нашій рідній і святій землі!

Н.СТАТИВКА,
колишній директор школи

**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

Пам'ять потрібна полеглим, увага потрібна живим!

Давно відлунали канонади грізних боїв, давно рвучкі весняні вітри потанули у мареві часу, але тільки все світле, героїчне, людяне й велике на довгі віки зберігає пам'ять народна. Останнім часом про цей день можна почути різні часом протилежні думки: одні вважають, що це свято усіх часів і народів, інші, що день Перемоги - це відзначення трагічних, подій, коли одна диктатура, одна імперія перемогла диктатуру іншого тирана. Та біль народу полягала в тому, що мільйони жителів забрала ця війна, ще більше повернулося пораненими та покаліченими.

73 роки віддаляє нас від буремних воєнних днів. Роки... роки... роки... швидко збігають, мов весняні струмки. Квітнуть дерева, достигають жита, приходять у світ нові люди. Але не старіє, не зникає пам'ять тих літ. Нам, молодому поколінню Білокуракинщини, необхідно виявляти шану й повагу до ветеранів,

до покоління, яке пережило справді важкі випробування, прислухатися до порад і настанов тих, хто пройшов сувору школу війни, хто у повоєнні роки відбудовував зруйновані міста і села. Вони і сьогодні подають приклад витримки, мужності та терпіння. Ось одна із тисяч таких долей.

Марія Юхимівна Осипова народилася і по цей день проживає у нашому мальовничому селі Паньківка. Їх у сім'ї було четверо, тих, які пройшли Другу світову війну: батько, двоє синів та донька. Чоловіки потрапили на війну у перші ж дні. Через два роки на фронт пішла й донька Марія Юхимівна. Велику Перемогу зустріла вона в Берліні.

Для учнів та педагогічного колективу Білокуракинського професійного аграрного ліцею Марія Юхимівна Осипова, її життєва мудрість, ставлення до молодого покоління та односельців, її сила духу є гідним та великим прикладом для

наслідування.

При бібліотеці Білокуракинського професійного аграрного ліцею є постійно діючий волонтерський загін «Надія». Учні ліцею протягом декількох років надають допомогу по господарству Марії Юхимівні. І ось напередодні великого свята - Дня Перемоги учні ліцею, попередньо домовившись, завітали до оселі ветерана війни, привітали її з Днем Перемоги та подарували квіти з цукерками. Потім всі розійшлися по господарству: Софійка Супрун та Володимир Рибалкін прибирали подвір'я, а Богдан Нехаєнко розробляв ділянки та обкопував деревця. Володимир Головка, Андрій Писаренко та Костянтин Козачок обрізали сухі дерева та повивозили їх. Марія Юхимівна нікого з дітей не залишила без уваги, розпитала кожного звідкіля приїхали навчатися, де працюють батьки, ким мріють бути після закінчення ліцею. За годину спілкування з Марією

Юхимівною учні вже розповідали їй про свої родини, навіть про мрії, які в кожного є. Після закінчення роботи господиня пригостила учнів цукерками та фотографувалася з ними на пам'ять.

Важко знайти слова, якими можна було б передати всю вдячність ветеранам війни за безсмертний подвиг. Ми у вічному боргу перед вами, за обірвану війною юність, за зразки мужності, які ви виявляли в боях за рідну землю. Наше прохання, шановні ветерани, живіть якомога довше серед нас, щастя вам, здоров'я, довгих років життя. Хочеться зібрати всі квіти землі і покласти їх до ваших ніг.

Адміністрація та студенти
Білокуракинського ПАЛ

**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

Відзначили пам'ятні дати

Днями наша країна відзначила День пам'яті та примирення, а також День Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. В кожному селі та місті в ці дні по-особливому б'ються серця дорослих та дітей - з шаною, трепетом, тривогою та радістю водночас. Особлива душевна атмосфера не оминула і мешканців Павлівської та Мирненської сільських рад. Громада прийшла з букетами весняних квітів до пам'ятних знаків та меморіалів, щоб вшанувати безсмертний подвиг загиблих у тяжких боях і тих, хто працював у тилу, подякувати за велику Перемогу

та ще раз поклонитися до ніг тим, хто з тих страшних років і до сьогодні не дає нам забути про наше минуле. Працівники сільських клубів та школярі організували чудові концертні програми та масові гуляння, в яких лунали пісні та вірші на воєнну тематику. Окрім участі в офіційних заходах кожен бажачий завдяки матеріальній допомозі СТОВ АФ «Зоря» та СТОВ «Прогрес» зміг посмакувати смачною польовою кашею та іншими фуршетними стравами, пом'янути всіх загиблих у Другій світовій війні. Дані підприємства вже неодноразово

переймаються проблемами громади та надають фінансову підтримку і у благоустрої територій сіл, придбанні пам'ятних вінків, подарункових продуктових наборів для учасників бойових дій та інвалідів війни. Голови Мирненської та Павлівської сільських рад висловлюють щиро вдячність П.П.Мельнику, С.В.Шешенку та І.В.Нікіфорову – керівництву підприємств-спонсорів, за небайдужість та матеріальну допомогу. Як кажуть, добрими справами не прославишся, але якщо кожен з нас буде нести в цей світ трішки більше добра та тепла, можливо, наші діти та онуки не знатимуть значення страшного слова «війна», і

над світом пануватиме мир та світло!
**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

Білокуракинська громада відзначила 8 та 9 травня

*Пройшла війна стежками долі
Там, де тепер цвітуть сади.
Де хліб росте на мирнім полі,
Війна залишила сліди...*

Дем'янівка

8 травня - День пам'яті та примирення. Вшанувати пам'ять померлих прийшли жителі сіл Дем'янівка та Шовкунівка. Запалили поминальні свічки та пройшли вулицею до пам'ятника. Староста С.О.Панченко та директор Демянівської школи В.А.Шипілов розповіли про героїв краю. Вшанували померлих хвилиною мовчання.

А з самого ранку наступного дня в Дем'янівці відчувалося свято Перемоги. Музика лунала у кожному куточку сіл, прекрасний настрій не покидав упродовж дня. Відзначення річниці Перемоги у Другій світовій війні біля пам'ятника загиблим односельцям розпочали мітингом, який відкрив староста сіл Дем'янівка та Шовкунівка С.О.Панченко, а учні Демянівської ЗОШ продовжили своїм виступом. Всі присутні вшанували полеглих хвилиною мовчання. Свято продовжили у Дем'янівському СБК святковим концертом. У концертній програмі взяли участь: фольклорний колектив «Струмочок», танцювальний колектив «Дем'яночка», вихованці дитячого садочка, учні школи, дует та солісти. Ведучими концерту були завідувача бібліотеки-філії №6 А.О.Мирошніченко та Л.М.Гринько. Після закінчення концерту всі мали змогу поласувати смачною кашею. Увечері відбулася святкова дискотека. За допомоги у проведенні свята хотілося б подякувати базовому

підприємству СТОВ «Зоря» в особі директора М.Г.Ведмеденка, приватним підприємцям: В.Г.Гринько, Т.І.Бабак, В.І.Заєць, Д.А.Федоренко та Білокуракинській селищній раді.

Курячівка

8 травня колона різних поколінь пройшла свічковою ходою до пам'ятника воїнам-односельцям у знак пам'яті тим, хто в роки Другої світової війни приніс нам Перемогу. Ведучі заходу - учні Курячівської ЗОШ запросили всіх учасників ходи поставити свічки до підніжжя пам'ятника.

Минають роки, відлітають у Вічність. Але є один день, який ніколи не буде стертий із пам'яті нашою народом. Це 9

травня 1945 року - дата, яка проголосила визволення нашої рідної землі у Другій світовій війні. Біля пам'ятника воїнам-односельцям зібралося багато людей на мітинг, присвячений річниці Перемоги. Мітинг відкрив староста села Курячівка, Хоменкове Перше О.П.Кучерява. Прозвучав Гімн України.

З найщирішими привітаннями звернулися вчитель Курячівської ЗОШ Н.Г.Волошина, депутат районної ради Н.О.Козачок. Вшанували пам'ять загиблих у роки Другої світової війни хвилиною мовчання. Потім відбулася поминальна панахида. Всіх присутніх частували польовою кашею.

Олексіївка

9 травня в День Великої Перемоги Олексіївська громада провела урочистості біля пам'ятника загиблим воїнам-односельцям. Урочистий мітинг пам'яті підготувала Олексіївська ЗОШ. Право розпочати мітинг було надане старості села Н.І.Хлапоніній, яка розповіла про героїчні подвиги наших дідів та прадідів-героїв. Діти читали напам'ять проникливі та чуттєві вірші, співали пісні на патріотичну тематику. Вела мітинг В.І.Кудлай, яка наголошувала на історичних фактах та цифрах села

в дні війни, торкнулася воєнної тематики сьогодення, подякувала за героїчну молодість та привітала зі святом єдиного в селі ветерана війни, мужню жінку М.Ф.Грицай. Після мітингу в Олексіївському СБК на всіх чекав великий святковий концерт. Ведучими концерту були Д.Кравцова та М.Олешко. Привітальними словами розпочала концерт староста села. Відкрили святкову програму учні початкових класів місцевої школи. Добре читала вірш О.П.Марченко. Проникливі пісні у виконанні Д.Кравцової, К.Бунчужної, І.Ведмеденко дуже сподобалися всім присутнім в залі. Порадували піснями та танцями вихованці дошкільного закладу «Соняшник». Після завершення концерту директор Будинку культури Н.Курдюкова запросила всіх посмакувати польовою кашею, яку зварили О.Силкіна, О.Кравцова, М.Волошин, О.Скороход та М.Бабак.

Нещеретове

9 травня в селі Нещеретове відбувся урочистий мітинг до Дня Перемоги. В заході взяли участь учні Нещеретівської ЗОШ Тетяна Журба, Маргарита Діденко, Руслана Мушніна. Також взяли участь і наймолодші жителі села - вихованці ДНЗ «Зірочка», жіночий ансамбль «Акація» та Сергій Крамарев. Мітинг відкрив староста с. Нещеретове А.М.Оселелько. До вітального слова була запрошена директор Нещеретівської ЗОШ Т.І.Чумака, яка привітала всіх зі святом і побажала міцного здоров'я. Ведучою мітингу була соціальний педагог ДНЗ «Зірочка» Л.О.Діденко.

Паньківка

8 травня в День пам'яті та примирення в селі Паньківка була проведена Свічкова хода. У ній брали участь учні Паньківської ЗОШ та активні жителі села. Панахиду за загиблими воїнами відслужив настоятель храму Серафима Саровського ієрей Валерій.

Коли садки вкриваються білим цвітом, квітнуть каштани, а в повітрі пролітає аромат запашного бузку та лине дзвінкий спів солов'їв вся Україна святкує День Перемоги. Біля пам'ятника воїнам-односельцям в с.Паньківка зібралося багато жителів, щоб віддати шану односельцям, які захищали рідний край.

Зі словами привітання ведучі Н.Бондаренко та А.Заїка відкрили святковий мітинг. Родинного тепла, довгих років

життя, мирного неба, ясного сонця та віри в славне майбуття побажала староста села Н.М.Крамарева. Місцеві аматори сцени: жіночий колектив «Водограй», танцювальний колектив «Тандем», колектив «Дівчата», А.Жидких, А.Вітер, К.Івченко, Д.Гороховацька, учні Паньківської ЗОШ взяли активну участь у постановці святкового концерту. Хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих героїв, поклали вінок та квіти до обеліску.

Попівка

9 травня в Попівському сільському клубі відбувся святковий концерт під назвою «Хто в серці буде жити вічно». Участь в концертній програмі брали: Є.І.Завацька, О.М.Волошина, В.І.Мінчук, С.І.Опришко, С.М.Давидова, А.М.Кривуля та діти М.Іванкова, Л.Іванкова, Л.Фоменко, К.Стешенко. Привітали жителів з

Днем Перемоги староста Ю.А.Гуртова, директор ПрАТ «Білокуракинський» та депутат с. Попівка А.М.Кривуля.

Цілуйкове

8 травня в селі Цілуйкове відбулася Свічкова хода. Зібралося багато людей, які пронесли свічки до пам'ятного меморіалу загиблим воїнам, який знаходиться в центральному парку. Було сказано багато душевних та добрих слів ведучими цього вечора. Також був присутній отець Валерій, який здійснив панахиду за загиблими солдатами.

Свято Великої Перемоги 9 травня - одне із найголовніших свят нашої країни. Напевно в кожному місті, в кожному селі зібралися ті, хто прийшов покласти квіти, згадати героїв хвилиною мовчання і вкотре сказати їм дякуємо. Так і в селі Цілуйкове цього дня відбувся мітинг за загиблими воїнами нашої країни. Був проведений невеличкий концерт та виставка, де було зібрано матеріали

з нагородами великих героїв краю. Організувала та зібрала інформацію завідувача Цілуйківським сільським клубом

В.О.Д'яченко. Односельчани принесли вінки та багато квітів, які поклали до пам'ятного меморіалу загиблим воїнам та до братської могили на центральному кладовищі. Староста села Цілуйкове О.В.Застава висловив свою подяку однопольцям, які захищали нашу країну, побажав усім односельцям чистого неба, світлого миру та добра. Після проведення мітингу жителів села та гостей було запрошено на «солдатську» кашу. Хочеться подякувати Білокуракинській селищній раді, ТОВ АФ «Зоряне», завідувач Цілуйківським сільським клубом та його працюючим за допомоги у підготовці та проведенні цих значних подій у нашому житті.

Лизине

Квіти, спогади та молитви: нести з вдячністю в серцях пам'ять про загиблих закликали лизянів під час заходу до річниці Перемоги над ворогами, який зібрав багато жителів. Вшанування пам'яті жертв Другої Світової війни та покладання квітів відбулося 9 травня біля пам'ятника визволителям у Лизині. Не згасає пам'ять про тих, хто приніс на вівтар Великої Перемоги своє життя, загинув у боях заради щастя та мирного життя інших. Свої найщиріші вітання присутнім висловили: староста села Лизине І.В.Коваленко та директор СТОВ «Прогрес» С.В.Стешенко. На сьогоднішній день у селі проживають два учасники Другої Світової війни, ті, хто в воєнний час зустрічав свою юність, дивлячись в очі смерті: Параска Максимівна Кобзар, Алевтина Миколаївна Демидович та вдова Олена Юхимівна Кібал. Війна нагадує про себе тисячами обелісків та братських могил. Вони - святиня нашої пам'яті. Вшановуючи загиблих на фронтах Другої Світової війни, керівництво села, ветерани та пересічні лизяни поклали квіти до пам'ятника. «Вони у битві чесно полягли, вони загинули, але перемогли, бо віддали життя для перемоги», - поетичними рядками учасників дійства закликали вшанувати хвилиною мовчання усіх жертв війни.

Луб'янка

8 та 9 травня в Луб'янці відбулися Свічкова хода та урочистості, присвячені річниці перемоги у Другій світовій війні з покладанням квітів до пам'ятного знаку. «73 роки відділяє нас від весни

1945 року. 9 травня назавжди закарбувалося в історії нашого народу як день національного тріумфу, перемоги величчю братерства. На передовій та трудовому фронті всі українці наближали омріяну перемогу», - наголосив староста села Р.С.Курочка. - «День Перемоги - свято із слюзми на очах, бо занадто високу ціну заплатили за нього народи - десятки мільйонів жертв, скалічених долів, втрачених талантів, незагоєних фізичних і душевних ран. Немає на українській землі, у нашому селі родини, у літописі якої не залишила страшні сторінки та жахлива війна, відлуння якої болить нам і сьогодні». Тож у цей світлий травневий день згадали та вшанували усіх, хто наближав День Перемоги, відстою-

(Продовження на с.5)

(Продовження. Початок на с.4)
вав Мир тоді і тих, хто робить це сьогодні.

Олександропіль

Ми не забудемо ніколи Другу світову війну - наймасштабнішу війну в історії людства, яка забрала багато мільйонів людських життів. Багато наших співвітчизників поклали своє життя заради перемоги. Наш народ вів справедливу війну, в ім'я свободи й незалежності своєї Батьківщини, в ім'я визволення Європи та й усього світу від поневолення. Велика ціна війни, виражена в жерт-

вах, втратах і руйнуваннях, мільйонах обірваних війною життів, і народ переміг в цій страшній війні, яка залишила свій слід в кожній сім'ї, в кожному домі. Наш обов'язок - зберегти пам'ять про подвиг дідів та прадідів... З нагоди святкування річниці Перемоги в Олександропільському СБК відбувся святковий концерт «Встеляйте квітами дороги - сьогодні свято Перемоги». Концертну програму підготувала та провела бібліотекар Олександропільської бібліотеки-філії №2 Світлана Кіндратенко. Святковий концерт розпочався з привітань вихованців дитячого садочку «Малютко». Прозвучали пісні у виконанні творчих колективів «Калинонька», «Перлина» Олександропільської ЗОШ та пісні у виконанні Яни Заїки та Віталіни Олійник. Зачарували глядачів своїм «Фронтоним вальсом» Олег Коюда, Ангеліна Заїка, Олексій Білей та Вероніка Догадайло. Зворушливою була танцювальна композиція «Діти війни». Оригінальним виявився танок «Маки червоні». Великий уклін вам, ветерани-визволителі, за мир. Ціною свого життя ви врятували людство Землі від загрози поневолення. Бажаємо всім, хто своєю кров'ю, ратним подвигом або невтомною працею в тилу сприяв Перемозі над ворогом, здоров'я, щастя та довгих років життя.

Бунчуківка

На території сіл Бунчуківка та Грицаївка було відзначено День пам'яті та примирення. День Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. 8 травня за участю жителів сіл було проведено свічкову ходу до пам'ятника загиблих воїнів-односельців. Активну участь взяли працівники селищної ради, Бунчуківського СБК, також було залучено дітей до проведення даного заходу. За традицією святкування Дня Перемоги почалося зі святкової ходи до пам'ятника загиблим воїнам-односельцям, де проведено урочистий мітинг за участю працівників Бунчуківського СБК та дітей сіл. Свої слова привітання висловила староста сіл Л.М.Коробка, яка привітала усіх зі святом, закликала пам'ятати загиблих земляків та побажала учасникам війни та всім жителям сіл здоров'я, миру і злагоди. Учасникам мітингу покладено квіти до пам'ятника. Після урочистих заходів у Бунчуківському СБК відбувся святковий концерт за участю місцевих аматорів сцени та дітей. Непосильну допомогу в проведенні свята надали: Білокуракинська селищна рада, СТОВ «Україна» (директор М.Г.Лавренко), СФГ «Агродар» (директор О.І.Забайрачній), а також завдяки їм відбулося ча-сткування святковою кашею жителів сіл.

**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

«Спасибі, солдати, за подвиг століть, якому нема і не буде ціни»

73 роки минуло від незабутнього травня 1945 року, який назавжди закарбувався в пам'яті ветеранів, учасників тих страшних подій. Війна... Вимов це слово - і побачиш, як в укритих сивиною бабусь і дідусів відразу зникне усмішка з обличчя, на чоло ляжуть глибокі зморшки, в очах з'явиться невимовний сум.

Днями голова Білокуракинської територіальної громади С.І.Сірик, голова районної організації УСВА М.О.Циганок та начальник організаційного відділу Т.В.Рогозян вручили ветеранам Другої Світової війни, які проживають в селищі Білокуракине, Софії Андріївні Грінченко та Василю Івановичу Нікіфорову продук-

тові набори. Староста сіл Олександропіль, Климівка, Ляшківка, Приходьківка, Романівка М.А.Хоружина вручила продуктивний набір Василю Івановичу Лісницькому. Староста с. Заїківка, с. Луб'янка Р.С.Курочка відвідав з почесною місією Семена Денисовича Бунчужного та Марфу Федосіївну Гринько. Староста с. Олексіївка Н.І.Хлапоніна завітала з подарунком до Марії Федорівни Грицай, а староста с. Паньківка Н.М.Крамарева - до Марії Юхимівни Осипової. Ветерани щиро дякували і до сліз були розчулені за увагу напередодні свята.

Спілкуючись з ветеранами, ми зрозуміли, що всіх їх об'єднують не лише

минулі спогади, життєва мудрість та майже однаковий вік, а й душевна доброта, людяність та тепло, які випромінюють їхні обличчя.

Нехай не кожен з цих людей увійшов в історію нашої країни, але кожен з них зробив те, що було в його силах, а якщо потрібно, то й більше, ніж міг. І тільки завдяки цьому вдалося їм вирвати рідну землю з лап загарбників і добитися перемоги. Бажаємо шановним ветеранам міцного здоров'я, чудового настрою в цей святий і сумний для всіх нас день. Хай не болять ваші рани, хай щастя і радість не переводяться у ваших оселях.

**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

Першотравень у заїчан

Перше травня заїчани відзначили і попрацювавши, і відпочивши. На заклик прибрати територію біля ставка відгукнулися відразу. Найбільшою проблемою було витягти дерева, які впали в річку, де купаються діти. Самотужки це було б неможливо, тому Володимир Мілютін запропонував витягти дерева

за допомогою його трактора. Допомогали виконати найважчу роботу Валерій Заїка, Віталій Ромах та Олексій Стогній. У цей час Галина Мілютіна, Тетяна Бунчужна, Тамара Гнатенко, Світлана Кравцова прибирали сміття, сухе гілля навколо ставка.

Після важкої роботи нас почастував

смачною кашею Олександр Бунчужний. І попрацювали, і відпочили. Хочеться подякувати всім за таку підтримку та роботу.

В.СИДОРЕНКО, депутат Білокуракинської ОТГ с. Заїківка.

**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

Футбольні баталії серед школярів

На спорткомплексі «Здоров'я» відбувся районний футбольний фестиваль, присвячений Дню пам'яті та примирення і 73-й річниці Перемоги. Розпочався спортивний захід урочистим звучанням Гімну України, підняттям Державного Прапора. Голова Білокуракинської ОТГ С.І.Сірик привітав усіх присутніх з прийдешніми святами та зазначив про вирішальну роль фізичної культури і спорту у вихованні справжніх патріотів України.

Традиційно під час травневих свят проводиться районний фестиваль найпопулярнішої молодіжної гри по всій Україні і, звичайно ж, в нашому районі - гри з міні-футболу. Головним завданням даного фестивалю є залучення дітей до здорового способу життя та до занять футболом зокрема. Фестиваль робить футбол відкритим для всіх, незважаючи на наявність футбольної обдарованості, незалежно від статі.

Привітавши любителів спорту, спеціаліст з питань освіти, культури та спорту ОТГ А.М.Кривуля та головний спеціаліст з питань молоді та спорту РДА ознайомили учасників футбольного фестивалю - юнацькі команди шкіл

району та команду Білокуракинського професійного аграрного ліцею з порядком проведення гри. Загалом у змаганні взяли участь 42 команди та 10 з них - команди дівчат.

Змагання відбувалося наступним чином: велике футбольне поле було поділено на чотири частини, кожна частина була обладнана для гри в міні-футбол та мала власного суддю. Слід зазначити, що усі команди було поділено на групи згідно вікових категорій.

Цікаве, видовищне й динамічне спортивне дійство неабияк захопило не лише учасників, а й уболівальників, бо спортсмени дійсно показували свою майстерність в елементах техніки гри у футбол. Кожна гра була цікавою та захоплюючою, команди запекло змагалися за титул найкращої. Вперта боротьба точилася на кожному клаптику футбольного поля, адже усі команди були сильні та варті перемоги. В результаті напруженої боротьби місця розподілилися наступним чином: серед учнів 4-6 класів загальноосвітніх шкіл I місце здобула команда Лозно-Олександрівської ЗОШ, II місце зайняла Білокуракинська ЗОШ №1, III - Нещеретівська ЗОШ I-III ст.; серед учнів 4-6 класів неповних загальноосвітніх шкіл: I - Лизинська ЗОШ, II - Олексіївська ЗОШ, III - Дем'янівська ЗОШ. Найкращими футболістами середньої категорії (серед учнів 7-9 класів загальноосвітніх шкіл) стали учні Лозно-Олександрівської ЗОШ, II - Мирненської ЗОШ, III - Білокуракинської ЗОШ №2. Серед ЗОШ I-II ступенів команди учнів 7-9 класів були розподілені на хлопчачі та дівчачі. Серед хлопців

перше місце у команди Шапарівської ЗОШ, друге - Тимошинської, третє - у Олексіївської ЗОШ. Серед дівчат найспритнішими виявилася команда Шапарівської ЗОШ, трохи поступилася їй команда Дем'янівської ЗОШ і третіми стали дівчата з Олександропільської ЗОШ. Команди учнів 10-11 класів також представляли як хлопці, так і дівчата. Перемогу серед хлопців здобула команда Білокуракинської ЗОШ №1, II місце у Білокуракинського аграрного ліцею (команда №1). III місце також виборола команда Білокуракинського аграрного ліцею (команда №2). Серед дівчат I місце виборола команда вихованців Білокуракинської ДЮСШ, II місце - Білокуракинська ЗОШ №1, III - Павлівська ЗОШ. Всі переможці та призери були нагороджені кубками та грамотами. Також по завершенню ігор стомлені спортсмени могли підкріпитися смачною польовою кашкою. Цей ігровий день приніс усім позитивні враження та неповторні емоції. Вітаємо переможців змагань та бажаємо всім футболістам продуктивних тренувань, нових перемог і сильного командного духу.

**За матеріалами газети «ЖБ»
№39 від 19.05.2018 року**

Нарада з підготовки до проведення військово-патріотичної гри «Джура»

10 травня голова райдержадміністрації Сергій Іванюченко провів нараду з питань підготовки до проведення районного етапу Всеукраїнської дитячо-юнацької військово-патріотичної гри «Сокіл» («Джура»). Цього річ захід проходитиме 14 травня. У програмі передбачені комплексні командні ігри військово-спортивного, культурно-інтелектуального, національно-патріотичного спрямування. Метою змагань є реалізація завдань дитячо-юнацької військово-спортивної патріотичної гри Українського козацтва

«Сокіл» («Джура») щодо поширення військово-спортивного та національно-патріотичного виховання серед української молоді на основі козацьких традицій. В свою чергу 15-16 травня відбудеться чемпіонат району з пішохідного туризму серед учнівської молоді. В ході наради були детально розглянуті проблемні питання щодо особливостей проведення та матеріального забезпечення, а також оснащення для конкурсів гри «Сокіл» («Джура»). При підведенні підсумків усі учасники заходу мали змогу вислови-

тись з того чи іншого питання, надати власні пропозиції або побажання щодо організації гри на різних етапах.

**За матеріалами сайту
Білокуракинської РДА**

ШКІЛЬНІ НОВИНИ

Акція «Діти за Мир!»

7 травня 2018 року учнями Білокуракинської ЗОШ №1 проведено акцію «Діти за мир!». В рамках заходу - конкурс малюнків «Нам потрібне мирне небо!», концерт патріотичної пісні. Учасники акції роздавали перехожим виготовлених ними голубів, птахів злагоди і єднання, якими продемонстрували прагнення кожної дитини до миру як в Україні, так і у всьому світі.

Привітали
з Днем Перемоги

7 травня 2018 року учні Білокуракинської ЗОШ №1 привітали ветеранів та інвалідів у Будинку людей похилого віку з Днем Перемоги. Відбувся святковий концерт «Перемога одна на всіх». Глядачів концерту порадували своїми виступами танцювальний колектив 3-А класу, вокальний ансамбль «Смайлики», вокалісти Анастасія Химченко, Катерина Дроздова, Валерія Синельникова та зведений хор школи.

«Зробимо довкілля
чистим!»

У рамках екологічної акції «Зробимо довкілля чистим» вихованці гуртка «Малюнок та живопис» (керівник Анатолій Костянніков) розмалювали паркан Будинку дитячої та юнацької творчості. Матеріали для роботи були закуплені Міжнародною організацією з міграції за підтримки уряду Японії.

День довкілля в
ЗОШ №1

5 травня 2018 року в Білокуракинській школі №1 було проведено День довкілля. Учні школи вийшли на свої ділянки. Весело і завзято працювали на своїх територіях. Шкільний парламент долучився до акції «Будь сильним! Донеси своє сміття до смітника!» Багато з того, що нас оточує, залежить від нас самих. Давайте зробимо шкільне подвір'я чистим, квітучим, зеленим!

Юні туристи Луганщини – призери
Кубку України з велосипедного туризму

3 4 по 7 травня 2018 року в м. Буча Київської області відбувся Кубок України серед юнаків з велосипедного туризму.

В змаганнях взяли участь 23 команди юнаків старшої і молодшої вікових груп з різних регіонів України. Луганську область представляла молодша група гуртківців Луганського обласного центру дитячо-юнацького туризму і краєзнавства у складі:

- Сілкина Дмитра, Шутя Дмитра, Тимофєєвої Анни - учнів 8 класу Білокуракинської ЗОШ I-III ступенів №1 Білокуракинської селищної ради;

- Шевченка Дмитра, Кустова Рєваза – учнів 8 класу Кремінської ЗОШ I-III ступенів №1 Кремінської районної ради;

- Дівенок Ірини - учениці 8 класу Северодонецької СЗШ I-III ступенів №12 Северодонецької міської ради.

Підготували команду до змагань працівники ЛОЦДЮТК Вертеленко Олександр і Болкун Олександр.

У програму Кубку України входили змагання на дистанціях: вело-ралі (командні змагання) і комплексна дистанція (особисто-командні змагання). Розпочався Кубок з велосипедного туризму зі змагань на комплексній дистанції, до якої входили складні траси велокросу, тріалу та «фігурне володіння велосипедом».

В особистому заліку серед юнаків на дистанції «Тріал» Силкін Дмитро посів II місце, а серед дівчат на дистанції «Велокрос» III місце зайняла Тимофєєва Анна.

На складній і довгій дистанції вело-ралі команди за легендами та по картам прокладали 35-кілометровий маршрут по ґрунтовим і лісовим дорогам з різноманітними перешкодами і

завданнями: рух по бездоріжжю, крутий підйом, піщана ділянка, подолання броду, орієнтування за допомогою карти, переправа через річку по колоді, рух за азимутом, надання першої долікарської допомоги та інше. В запеклій боротьбі команда Луганської області поступилася переможцям лише одну хвилину і посіла II місце.

В загальнокомандному заліку Кубку України з велосипедного туризму команда Луганської області зайняла III місце серед команд молодшої вікової групи.

Вітаємо юних спортсменів з високими досягненнями та бажаємо подальших успіхів!

За матеріалами сторінки: Департамент освіти і науки Луганської ОДА

Міцна родина - щаслива дитина

11 травня в Білокуракине біля Будинку творчості для дітей та юнацтва по вул. Історичній відбулось свято «Міцна родина - щаслива дитина», присвячене Дню матері та Дню сім'ї.

В програмі свята: концертна програма, вокальне шоу Караоке, гра «Боча», яка була проведена представниками

Луганського регіонального центру з фізичної культури та спорту «Інваспорт», малювання пальчиковими фарбами, шоу мильних бульбашок та інше. Також для дітлахів була можливість поласувати солодкою ватою та працювали батути.

За матеріалами сайту Білокуракинської ОТГ

Акція - «Діти за Мир!»

7 травня 2018 року учнями Білокуракинської ЗОШ №1 проведено акцію «Діти за мир!»

В рамках заходу - конкурс малюнків «Нам потрібне мирне небо!», концерт патріотичної пісні. Учасники акції роздавали перехожим виготовлених ними голубів, птахів злагоди і єднання, які-

ми продемонстрували прагнення кожної дитини до миру як в Україні, так і у всьому світі. Діти малювали малюнки кольоровими крейдяниками на асфальті, в яких відображалось їхнє прагнення до миру в Україні, їхні бажання жити під чистим мирним небом, в дружбі та злагоді. Також виконувались українські патріотичні пісні, танці в українських вишиванках та ін.

За матеріалами спільноти Перша школа

День села Курячівка

«Пахне рідне село:
і цвітінням лугів,
і роздоллям небес,
і піснями гаїв, і полями,
де сонячне світить чоло –
пахне цвітом село...»

За традицією, 6 травня, мешканці села Курячівка та Хоменкове Перше відзначають День села. Саме в цей день з'їжджаються до свого рідного куточка люди, які тут народилися, вирости, де відчули справжню материнську ласку та турботу, цінні поради батька. В цей день село, як завжди, радо зустрічає гостей.

Свято розпочалось із розважальної програми. В обідню пору, біля Курячівського СБК, зібрались місцеві жителі та гості від старого до малого. Всі бажаючі мали змогу взяти участь в зма-

ганнях, де переможці отримували цікаві подарунки.

До урочистого концерту підійшли з творчістю та гумором. Адже таке дійство у селян буває раз на рік. Ведучі концерту від усього серця вітали теплими словами односельчан. Згадали і тих хто народився в цьому році в селі, і хто став на весільний рушник.

Із теплими словами до своїх односельців звернулася староста села Курячівка Хоменкове Перше Кучерява Ольга Петрівна, та Білокуракинський селищний голова Сірик Сергій Іванович. Вітаючи односельчан зі святом, Ольга Петрівна, подякувала тим людям, які не байдужі до проблем громади та беруть активну участь у житті села, зокрема, тим, хто допомагав під час підготовки до свята. Також, побажали селу розквіту, міцного здоров'я та добробуту громаді,

наголосивши, що такі свята дають людям надію на краще життя і спонукають вірити в себе і у свої можливості.

Весело було і малечі, адже можна було розважитися на різних атракціонах, батутах, скуштувати солодкої «вати», прийняти участь у шоу «Мильних пузирів»...

Всіх частували польовою кашею, солодкими напоями. А також було проведено розіграш святової лотереї суперприз - «Мультиварка».

Дискотека, забави, усміхнені обличчя – свято відбулося на славу. Гуляло село, танцювало, співало. А над вечір усіх вразив яскравий салют.

Свято відбулося за підтримки Білокуракинської ОТГ, Білокуракинського відділу культури Білокуракинської ОТГ, всіх землекористувачів громади.

За матеріалами сайту Білокуракинської ОТГ

Титул «Міс Чарівність» на конкурсі «Міс Луганщина - 2018», що відбувся 12 травня 2018 року в Сєвєродонецьку, здобула наша землячка -

16-річна Катерина Дроздова!

ВІТАЄМО!

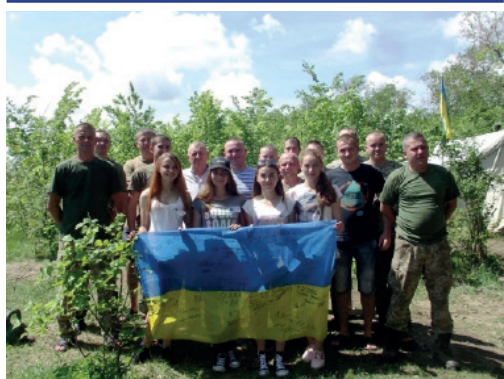
Бажаємо Катерині творчих успіхів і нових перемог!

Пройшли змагання з пішохідного туризму

Для широкого залучення учнівської молоді до систематичних занять туризмом та в рамках Меморандуму про співпрацю між Бродівським районом Львівської області та Білокуракинським районом Луганської області 15-16 травня проходить чемпіонат Білокуракинського району з техніки пішохідного туризму до Дня перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. У ньому беруть участь команди шкіл району, кожна з яких складається з 12 школярів 8-10 класів, а також гості – команда учнів з Пеняківського навчально-виховного комплексу Бродівського району Львівської області. Сміливість, швидкість та стійкість цими днями учасники продемонструють, проходячи наступні етапи: навісна переправа через яр, подолання перешкоди з використанням підвищеної мотузки, переправа через яр по колоді, в'язання туристичних вузлів, конкурс на встановлення туристичної палатки тощо.

За матеріалами сайту Білокуракинської РДА

Завітали в гості до земляків

Радісно та гостинно зустрічали військові, які несуть службу на території нашого району, делегацію Бродівського району Львівської області. Адже ці люди – це їх земляки, які приїхали сьогодні підтримати дружнім словом та теплою посмішкою. Військові з задоволенням показали учням Пеняківського навчально-виховного комплексу з чого складається їх повсякденна служба. Діти висловили щирі слова пошани, гордості за їхню мужність, силу духу. А бійці навзаєм залишили духовний слід у кожного учня, підписавши та подарувавши на згадку Прапор України та незабутні враження.

За матеріалами сайту Білокуракинської РДА

Виставка робіт народної майстрині Письменної О.М. в краєзнавчому музеї

До Всеукраїнського дня вишиванки в КЗ «Краєзнавчий музей» відкрилася персональна виставка робіт Народної майстрині Луганщини Письменної Олександрії Михайлівни. За участю школярів та гостей із міста Броди проведені акції «Огорнемо музей рушниками!» та «Зшиваємо Україну разом!». Проведені цикл тематичних екскурсій та лекцій «Два кольори українського рушника», «Вишиванка – генетичний код нації». Виставка буде працювати в музеї протягом місяця.

За матеріалами сайту Білокуракинської ОТГ

ПРО РЕМОНТ ДОРІГ В СЕЛИЩІ АБО НАВІЩО ВИСОКІ ТОПОЛІ В БІЛОКУРАКИНЕ

Нещодавно бачив, як в Білокуракине на одній із вулиць ремонтували дорогу місцеві комунальники (керівник Дзюба О.М.). Хоча працювали, скоріше за все, якісь підрядники, але за договором із «Комунсервісом». Так от, проводився ямковий ремонт автодороги, але асфальт вони укладали в ями після того, як пройшов дощ. Відповідно, на самій дорозі ще стояли чималенькі калюжі, які автодорожники намагалися «видути» спеціальним пристроєм, а потім заливали смолою і засипали туди асфальтову суміш. Але повністю «видути» воду з ям у них не виходило, і, відповідно, асфальт укладався фактично у воду.

По вулиці йшов якийсь місцевий житель і побачив таку роботу автодорожників. Він був в повному шоці.

- Та чи ви довбой#би?! - підійшовши ближче, не стримуючи своїх емоцій, вигукнув цей чоловік. - Що ж ви, під#раси, робите? Хто ж так асфальт кладе?!!

Чоловік лаявся, матюкався, плювався, хапався за голову. Але на нього ніхто не звертав особливої уваги. Він продовжував емоційно висловлювати свої думки і відношення до такого ремонту автодороги.

- Ідіоти!! Дураки! Та такий же асфальт і місяця не протримається!.. Довбой#би, бл#дь!.. В с#рку собі подуйте, с#ки!! За людські гроші - і таку ху#ню роблять!!!

Він ще кілька хвилин поматюкався і пішов геть. А автодорожники продовжували класти асфальт в ями з водою, як наче так і треба...

До речі, трохи пізніше біля автодорожників з'явився і сам керівник «Комунсервісу» Дзюба О.М., який чудово бачив, як кладеться асфальт. Але, як видно, не робив жодних зауважень працюючим, і вважав, мабуть, що все робиться правильно. Асфальт має кластись саме у воду!

Кажуть, що такий ямковий ремонт робиться лише на один рік, а потім треба знову дорогу ремонтувати. Але ж, якщо класти асфальт у воду, то він протримається в кращому випадку пару міся-

ців. Та це мало турбує місцеву владу. Бо, якщо є погані дороги, завжди буде необхідність їх ремонтувати. І це досить вигідна справа. Бо кожного року необхідно буде вишукувати кошти для чергового ямкового ремонту дороги. А значить, буде привід і можливість частину грошей вкрати, і при цьому деякі люди будуть забезпечені роботою, а деякі отримують непогані відкати. Отакий собі бізнес!

Зверніть увагу - так робляться дороги практично на всіх вулицях в Білокуракині! Навіть якщо роблять капітальний ремонт дорожнього покриття, то обов'язково якісь ділянки або недоробляються, або пропускаються, або робляться як-небудь. Здається, це робиться спеціально, щоб вже через рік-два (або і раніше) можна було піднімати питання про черговий ремонт дороги із відповідним виділенням коштів на такий ремонт. А значить, можна буде знову красти, красти і красти...

В центральному парку селища Білокуракине біля огорожі вздовж вулиці Історичної ростуть величезні тополі, які були висаджені, здається, ще на початку закладення парку. Висота їх метрів по 40, якщо не більше. Загальна їх кількість - близько 25 дерев. Тополі високі, стрункі, з білими широкими і міцними стовбурами. Коли дує вітер, вони шумлять своїми розлогими вітами, колихаються, поскрипують, наче велетні, спостерігають з висоти за всім, що робиться довкола.

Кажуть, що в роки Другої світової війни, коли німецькі війська окупували Україну, вони найчастіше вішали людей саме на тополях, бо вони росли в кожному місті та селі. Дерев високі, гілля розлоге та зручне...

Не дарма ж такі високі тополі місцева влада намагається вирубати на всіх вулицях та провулках нашого селища...

Я давненько вже приглядаюсь до цих тополь в центральному парку Білокуракині. Здається, що знадобляться вони ще нам, ой, як знадобляться...

Глас Народу

ПРО БАЗАРНУ РЕДИСКУ ТА МІСЦЕВИХ ТОРГАШІВ

Купив на базарі редиску - 45 грн./кг. На вигляд редиска гарна, велика, яскраво червона, чистенька, аж блищить. Вдома почав її обчищати... Розрізав, а вона всередині чорна-пречорна і водяниста. Ні смаку, ні запаху. Перепробував всю - майже вся чорна. Викинув у сміття.

Так що не купуйте редиску в торгашів

на базарі! Бо невідомо, де вони її беруть, хто її вирощує і чим поливає. Бо, як видно, контролю за якістю продуктів у нас немає ніякого. Багато хто вже отруївся ранніми овочами, купленими на місцевому базарі. Краще вирощуйте своє на власному городі...

Глас Народу

ПРО ТРУПНИЙ ЗАПАХ В ЗАПЛАВІ РІЧКИ БІЛОЇ

Якщо ви раптом будете проходити чи проїжджати по заплаві річки Білої неподалік випаленої місцевими палями землі і почуєте трупний запах - не дивуйтеся і не хвилюйтеся! - Це нормально!. Просто в деяких річкаках разом з очеретом живцем згоріли дикі птахи та тварини - фазани, бобри, видри... Зараз їхні обуглені тільця лежать на спекотному сонці

і розкладаються.. Тому і стоїть трупний запах ледь не біля кожного річкака...

Отакі наші люди - добрі і хазяйновиті... Завжди палять хмиз разом з очеретом, травою та птахами і тваринами. А головне - люблять природу та живих істот в заплаві річки Білої...

Глас Народу

«Марафон любові»

Нещодавно відбувся «Марафон любові» у парку села Нежеретове. Створений простір «МАТАЯ» дозволив організувати свято так, що всім було зручно, кожному знайшлась справа до душі. Матусі, бабусі, малеча, більш дорослі діти, просто перехожі. Всіх захопив дитячий запал, творчість, відчуття справжнього свята любові до найдорожчої людини в житті кожного - мами, матусі, неньки. Молоді мами Кіященко Є., Світлична С., Таран О., Парієва К. залучили до активностей дітлахів та дорослих. Гарне свято - результат співпраці ініціативної групи жінок ГО «НЕЩЕРЕТІВСЬКА МРІЯ» та сектору соціальної роботи Білокуракинської селищної ради (завідувачка Ромасюк В.В.).

За матеріалами сайту Білокуракинської ОТГ

Україна - держава європейська

В Білокуракинській ЗОШ І-ІІІ ст.№1 пройшов тиждень «Україна - держава європейська». Були проведені: виховні години «Європа - наш спільний дім», години спілкування «Толерантність - головна риса європейської спільноти», фотовиставка «Ми - європейці!», євровікторина «Країнами Європи» та засідання англомовного клубу «Віртуальна подорож до Великої Британії». Всі заходи були направлені на поглиблення знань учнів про Європу, формування європейського світогляду, підвищення громадянської культури.

За матеріалами спільноти Перша школа

Гілка бузку (Микола Ніколенко)

У наших місцях, ніби на замовлення до 9 Травня розпускається бузок. Ідеш по селищу, що по саду, якого тільки немає - звичайний, персидський, угорський, китайський - бузкові, білі, рожеві, червоні важкі грона звисають із-за парканів, колихаються, коли повіє вітерець, наче руками привітно махають, зустрічаючи зайд у хвіртки, запруджують запашиним ароматом сквери. І на саме свято в центральному парку, де з року в рік проходять урочистості і спалахує Вічний вогонь, на гранітному постаменті «Скорботної матері», заваленому горою тюльпанів, троянд, гвоздик, теж найбільше бузку. Кладу свою гілку і я. А поки йду в штовханні святково причепуреного люду туди, де з самого рання гримлять з репродукторів бойові марші, ворущу в пам'яті минуле, зіткнувшись подумки з тими, хто наближав перемогу, хто виніс на собі весь тягар лихоліття, хто відстояв мені і таким же післявоєнним пацанам життя.

Пригадується й інше, як галасливо юрбою вивуджували з річечки Нагольної наші і чужі пробіті заіржавілі каски, гвинтівки, патронні ящики, як в ярах, лісосмугах і Картамишанському лісі знаходили боеприпаси, як довго ховав у сараї шкіряну офіцерську сумку з цілком боездатним «Вальтером» і сигнальним ліхтариком «Даймон» (згодом пістолет відібрав батько), як грав з дівторою у «війну», і те, чому перестав. Це вже після того, як мужики під вечір на ряднину принесли з луку щось закривавлене, мертве і безформне, зовсім не схоже на нерозлучного мого друга-заводилу, білявого Льоньку, або те, що від нього залишилося. Знайшов, як потім з'ясувалося, протитанкову міну, розряджав, кинувши в багаття, ще й мене підбивав, щоб разом. І я б теж там був, та мати наказала зустріти з череди корову. А Льоньці на ту пору не стукнуло і десяти.

А може, прикидаю, відійшов від тієї «війнушки» трохи раніше, коли прямо з уроку забрали на носилках єгиптянина? Це у нашого історика, високого і худорлявого, трохи глухуватого, прізвисько таке було. У зовнішньому вигляді і справді мав щось єгипетське - темно-кучерявий, смаглявий, - а все ж прізвисько отримав головним чином тому, що був шалено закоханий в ту заморську державу, чи не на кожному уроці до місця і не до місця поминаючи що-небудь з сивих її старожитностей. Ми-то, школярі, не знали, що з Одера носив Ілля Антонович (так звали вчителя) осколок під серцем, а лікарі не бралися оперувати. Загалом, місцева фельдшерка, що прибігла за викликом, колишньому комбату вже не знадобилася.

А ще в пам'яті дядько Тихін, або Тиша, як його прозивали, що горів у танку, безногий інвалід, доброї душі людина, завжди пригощав сільську дівтору «подушечками» - а інших цукерок ми тоді й не знали. Частенько сидів з мужиками за тією самою хмільною справою під сільмагом, переобладнаному зі звичайної колгоспної комори, в якому хазяйнував теж колишній фронтовик Юхим Скиданенко. Пам'ятаю і пісню Тиші, що перебрав з алкоголем, коли відвозила його на низькій дерев'яній платформі на коліщатах-шарикопідшипниках тітка Поліна, дружина: «Коли вперед пошле товариш Сталін і перший маршал в бій нас поведе...»

Все то дитинство, село Плахо-Петрівка, але ж трапилося в житті ще й Лутугинська школа-інтернат, а там довгі, розтягнені на весь урок спогади фронтового шофера з незмінним «А ось ще був випадок?» з наголою на останньому складі. Якийсь невисокий, лисий, літній Іван Іванович викладав у нас автосправа - матчастину, правила руху, водіння, - проте замість цього, що ні урок - війна, спляча під льодом Ладога, дорога життя до блокадного Ленінграду, ворожі повітряні аси, що полюють за вантажівками. І пішло: «Він, гад, на бриючому... а я по гальмах... а він... а я...» Тепер-то, через роки, розумію: ті незабутні уроки нам, підліткам, були набагато важливіше і потрібніше обумовлених навчальною програмою, тому як були уроками мужності і хоробрості, сіючи в незміцнілих душах почуття Батьківщини.

І далі, далі теж життя серед тих, хто пройшов Другу світову, хто знав її, як і я, не з чуток. Середина шістдесятих, після служби в армії - редакція Білокуракинської «районки» по вул. Кірова, в колишній селянській хаті під очеретом. Із працюючих там на ту пору п'яťох мужиків четверо - фронтовики: редактор, його заступник, завсільгоспвідділом, фотокор. Різні і зовні, і за характером, а що об'єднувало: приблизно однолітки, ну і любителі цього самого... міцно закласти за комірець і на службі, і після; втім, цю слабину списував я на війну, адже таке пройшли...

Єдиний, хто знав міру і приструнював підлеглих, був Тарасенко Іван Володимирович, редактор. «Всього-то, - зізнавався, - і пам'ятаю рази два в житті, що надирався в стельку. А скільки знавав тих, хто загнущав від хмільного дурману зовсім молоденьким! Ось і в війну... Півострів Крим... Відступ. Натрапили на державні винні підвали, там здоровених дубових діжок не злічити. І пішло-поїхало... Тиркнул з автомату чи нагану, продірявив ємкість, рот під струмінь, не те... наступну... А що, мовляв, береги, все одно завтра ворог тут буде? Не повіриш, по коліно у вині бродять, і тут же падають, тонуть і мруть, як мухи. Е-е, хлопець, війна - не самі подвиги...» І те теж для мене було уроком.

А що стосується подвигів... Був адже вже не сопливим пацаном, та й зовсім не про них намагався почути; хотілося зрозуміти, що відчуває людина на війні в крайній ситуації, на межі ризику, перед лицем смерті, чим керується, приймаючи те чи інше рішення, та й взагалі, що таке війна. І якщо питав поради у фронтовиків, керувався не стільки їхнім віком, скільки тим, чого не мав сам: пережитого фронту, гірких втрат, досвіду бойового товариства.

На жаль, не всі вони, мої колишні колеги-газетярі, увійшли в Книгу пам'яті України «Переможці», присвячену Луганщині: пропущений Тарасенко, немає Піддубного, та й Заглотін увійшов лише завдяки наполегливості дружини - виходила, домоглася, переконала тих, хто складав списки.

Жадану пощастило більше. На стор. 325 читаю: «1921 р., участие в ВОВ 06.1941 - 05.1945. старшина 2 ст. 3 берегового радиоотряда ЧФ. Нагр. орд. Отечественной войны 2 ст., Красной Звезды, мед. «За оборону Кавказа», юбилейными. Умер в 1999 г. Похоронен в пгт Белокуракино». Це все про нього, Іллю Григоровича, приземкуватого здорованя, різкого, до останньої кровинки відданого газетній справі, що вмів зі, здавалося б, самої мізерної інформації зробити «родзинку» і так і не привчившого називати себе тільки по імені. Ми ж, мовляв, не чинуші які, а у пишучої братії, незважаючи на вік, все запростю: Ілля, і на «ти».

Незважаючи на те, що власкорствував в обласній газеті, з «районки» не вилазив, днюючи, а часто і ночуючи там, на кинутих на стільці старих газетних підшивках. Про війну говорив скупю, неохоче, одного разу, правда, під чарку розговорився. Радіозагін отримав завдання запеленгувати ворожий підводний човен, що топив наш транспорт. Як заохочення, оголосили: хто дасть координати - урядова нагорода.

- Наша зміна і вирахувала субмарину, ну а далі просто: літак, глибинна бомба... Кожному - по Червоній Зірці. А-а, - відмахувався, - та чого там цікавого, війна - та ж робота, за те, Микола, я в ті роки, - а що, молодість, кохання, - такі віршата кропає! Ну, наприклад, це... новорічне послання дівчині. Все зараз не пригадаю, а кінцівка:

«...Ти мій стакан своїм
Злегка поторкай,
І ми з тобою
Будем заодно».

Непогано, а? Та не хвалюся, його братики-червонофлотці з «дивізійки» вирізали, відсилали нареченим, друзинам, заочницям. Як-небудь, по тверезому, весь вірш згадаю і розповім.

Не згадав, і не розповів. Як не згадали і не розповіли про нього навіть найнеобхіднішого укладачі томів, переінакшивши і дату смерті, і «приховавши» орден Дружби народів, яким був нагороджений вже в мирний час, і яким так пишався.

А як не згадати інших своїх селищних, що носили на грудях у свята цілі «іконостаси» нагород, кого «районка» запрошувала напередодні Дня Перемоги на свої зустрічі: Похила Лук'ян, Варава Олександр, Тарасенко Степан, Абросимова Фаїна, Силаєв Петро... Було, звичайно, їх більше, набагато більше, однак ці якось міцно сиділи в «бойовій»: їх не доводилося просити, вони знали, що від них вимагається, знали, що сказати і як сказати. Інші... Далеко не всі охоче йшли на зустрічі,

замкнувшись геть у собі, відмовляючись ворущити перезите, вихлюпувати на газетні сторінки біль.

Таким ось був Чередиченко Микола Порфирівич, тодішній голова «міжколгоспбуду». Завжди стрункий, підтягнутий, привітний, а ще скромний, не любитель висовуватися по райкомам і обкомам - може, тому і трудові нагороди обходили, - за те бойовим позаздрив би не один фронтовик. Зовсім випадково дізнався, що з війни, яку прокрокував старший сержант від першого до останнього дня, повернувся з орденом Вітчизняної, двома - Слави, медалями «За відвагу» і «За визволення Праги».

- Так що розповідати? - посміхався м'яко, нічого не розуміючи. - Нас убивали, ми вбивали - на те і війна. Пиши краще про те, як будемо. Хоч і з недоробками всякими, але будемо, а не валимо - це головне. А що турбує ... - довірливо знижував голос. - Ну, наше покоління, між іншим, ще правильне, людяне, може, тому що горя багато дізналися, ваше теж... Але ось вдивляється в тих, які нас і вас підпирають... Не всі, звісно, проте... що вовченята голодні біля обгризеної кістки - боронь боже чіпати! СО-страждання - бач, слово-то яке, про допомогу кричуще - вони не знають, чужа біль їм невідома, немов мутанти які. Ось і подумаєш часом: чи втримається на них держава, яку відстояли такою ціною?..

Через десятиліття думаю: а адже не випадково тривожився Порфирівич. Адже і не філософ, не нинішній модний екстрасенс, а сільський мужик гостро відчував, прозорливо передбачаючи день прийдешній.

І таким само не хвалюватим фронтовим минулим знав і випадкового свого знайомого дядю Семена (ні прізвища його не випитав, ні по батькові), що ще десятиліття два тому самотньо сидів літньої пори під штакетиною подвір'я на лавочці, біля дороги. Приїжджаючи з райцентру в рідне село, я завжди вибирав шлях не через Шовкунівку і сади Попівки, де торований п'ятець був коротший і гладший, а через село Рудове, де і проживав дядько Семен у дочки. В середині дев'яностих, коли розкурочили там все, що можна, умикнувши навіть відро з ланцюгом з воротка глибокого, відомого на весь район дуже смачною джерельною водою колодязя, що біля автобусної зупинки, поруч з дядьком Семеном завжди стояв дерев'яний жбан з ковшиком, з якого він і пригощав втомлених подорожніх джерельною вологою.

Так, уривками, побіжно, знав я, як під час відступу, коли творилося неймовірне, коли ворожі танки поперли по випаленому житньому полю на нашу піхоту, дивом врятував йому життя один-односельчанин, з яким разом призивалися, висмикнувши разом з тліючої шинеллю з-під гусениці, і сам під неї влучив. Як вже після війни, коли дядько Семен головував в сільгоспартілі на Новопсковщині, впала йому в ноги вдова, дружина того самого друга, Христом Богом благаяючи відпустити в місто синопка - тоді, якщо хто пам'ятає, з цим було строго. І він відпустив, згнітивши серце, видав належну довідку, хоча бачив, відчував, що не притреться той до міського життя, що через рік і сталося. Дядько Семен розшукав хлопчика, відправив вчитися на агронома, допомагав усім, чим можна, його матері, і йому, і ще встиг дочекатися дня, коли той став відомим на всю область аграрієм, визнаним знавцем землеробства. Хоч чим-то полегшив гірку, все життя садніючу біль пам'яті і про 1941-й, і про те, хто заповідав йому жити після себе.

Ось і про Григорія Шкляра згадається, що ціною власного життя врятував від неминучої загибелі нашої земляка Єгора Левенця, колишнього механіка-водія танка. Неодноразово зустрічався з Єгором Михайловичем, коли він працював на Босівському хлібоприймальному пункті. Пригадую його голосуватий голос і розповідь, за що отримав зірку Героя:

- Діло вже в Польщі було, в лютому 45-го. На кінець дня отримали наказ будь-що утримати рубіж - прорвалася вражина з Шнайдемольського угруповання. Бій був жорстокий, і ось уяви собі: рівне засніжене поле і нам в лоб снаряд із замаскованої самохідки. Три члени екіпажу поранені, заряджаючий Яша Войчінніков убитий, танк теж поранений, горить. Гаразд... Якось все-таки вибрався, збили полум'я і з себе, і з машини, перев'язали один одного, в кюветі зазгли. А морозець підтискає, до того ж заметіль, ніч, і на допомогу ремонтників-евакуаторів надії мало: рація мовчить і як помітити нас, коли кругом все біле-біле. Сальников, командир наш, легко поранений, приймає рішення добиратися в розташування частини за допомогою, ми з Жорою Шкляром, радистом-кулеметником йти не

можемо - зачепило ноги. Гаразд... Темрява, лежимо зачавшись, і раптом, майже як поруч - стриб-стриб промінчики кишенькових ліхтариків - п'яна ватага ворожини сновигає, вирішивши пожититися трофеями, випорожнює кишені вбитих. Тільки до нас, я - чергою автомата, Жора - гранатою. І себе підірвав, і ворога, а мене, виходить, врятував. Так-от... Під ранок вже витягли мене на собі санітари. А про те, що ми все ж вистояли, винищивши цілу колону противника з технікою і живою силою, дізналися вже з фронтового «Гвардійського прапора...»

Давненько немає Левенця - помер і похований в Миргороді на Полтавщині, куди вже стареньким забрала рідні, - але кожен рік разом з білокуракинцями теж в парку на святі Перемоги, навічно завмерши на Алеї Слави бронзовим погруддям. І, як подумаєш, скільки людей приходить у цей день на уклін на такі Алеї, до братських могил, до пам'ятників і обелісків, приходить за покликом пам'яті, а серед них і ті, хто до сих пір, незважаючи на багато десятиліть і отримані давним давно «похоронки», все ж сподіваються, чекаючи з війни своїх чоловіків, синів, братів... Скільки жива була мама, все чекала, так і не могла повірити, змиритися з думкою, що її старший брат капітан 132-го кавполка 30-й кавдивізії Кожевніков Іван Микитович загинув в жовтні 42-го. Не дочекалась.

А ось у Віри Луганської, селянки зі Старобільського села Титарівка, батько знайшовся. Через шість десятиліть після війни. А до цього щороку в День Перемоги сільський голова, зачитуючи на мітингу імена тих односельців, що не повернулися з війни, обов'язково згадував і лейтенанта Сергієнка Петра, який загинув у вересні 41-го. Виявилось, що він живий, в Австралії, там у нього сім'я. Але... знайтися знайшовся, однак скільки не намагалася Віра Петрівна довідатися, що ж сталося з ним в перші місяці війни, та й після, і чому мовчав всі ці роки - марно. Тому радість її гірка, про що суджу по заключним рядках листа, який вона мені прислала: «До того прикро, краще б зовсім не знала, що батько живий. Адже він перевернув мені все життя, скільки всього лізе в голову, не сплю, буває, ночами. Втім, Бог йому суддя, нехай доживає, як може...»

І ще доля. Років двадцять найжджаючи в Троїцький район, якщо то було по дорозі, не пропускав нагоди відвідати в Новочервоному свого доброго порадирика і старшого друга Шамрая Федора Ілліча. Буваючи в їх з Тетяною Василянною хлібосольної хатці, завжди відчував найпривітніший прийом; чим би не займалися, все відставлять, і ось вже - стіл з нехитрими різносолами та всяким іншим, без чого не обходиться задушевна бесіда, і знайоме-закличне: «Проходь, сідай, будь, як вдома!» Я і був. І скільки говорено-переговорено всього за ті наїзди, в тому числі і про війну.

Пощастило Іллічу, і додому повернувся в цілості - в числі всього трьох хлопців десятикласників - на фронт-то йшло чотирнадцять - а скільки разів міг за просто опинитися серед них. І, коли йшов морський піхотинець в штикову атаку на Мекензієвих висотах під Севастополем, і коли мінером знешкоджували акваторію Чорного моря, і коли в один з останніх днів першого року війни, виконуючи наказ, доставив з дна яру, що розділяв наші і чужі позиції, об'ємисту флягу з водою, кожна крапля якої була безцінною. І не вночі, як зазвичай це робилося, а при світлі дня, на очах у ворогів, бо та вода була потрібна пораненим вкрай.

Якось навесні, вже через багато років, Федору Іллічу довелося побувати на місці колишніх боїв. Безпомилково визначив місце, де проходила в пам'ятному грудні лінії оборони, той яр. Однак колись повноводною криницю під кущем бузку ледь знайшов - замулилась, що ледь-ледь пробивалась до світла ключиком слабючого джерельця. А на пам'ять увіз звідти гілку бузку, засушив і зберігав у книзі.

- Знаєш, - одного разу зиркнувши на мене блакитними очима, довірливо обійнявши за плечі. - Не знаю чому, але з того часу щонаочі напередодні Дня Перемоги мені сниться гілка бузку. Ніби йду, а з її квіток крапля за краплею - кров. Мабуть, не інакше, щось язичницьке у всьому цьому, однак я, - зізнавався, - в ці штуки вірю - ми ж з природою щось одне ціле, так?..

І ось кожного 9 Травня до обеліска, як данину пам'яті про всіх, хто загинув за Батьківщину, обов'язково кладу гілку бузку. Тепер і я...

Микола НІКОЛЕНКО, смт Білокуракине
За матеріалами газети «ЖБ»

Переклад українською: by sstimorol